

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۵ جنوری ۲۰۱۵

شبکه‌های یاری‌رسانی به کوبانی را سازماندهی کنیم!

خوشبختانه کانتون کوبانی پس از حدود چهار ماه مقاومت قهرمانانه پیکارگران زن و مرد آزاد شد. اما بخش اعظم این شهر زیبا، ویران شده است و هم‌اکنون بازسازی آن آغاز شده است. در چنین وضعیتی نیروهای آزادی‌خواه، برابری‌طلب، سوسیالیست و کمونیست، وظیفه آگاهانه و داوطلبانه دارند که در حد توان و ظرفیت‌شان به بازسازی این شهر و روستاهای اطراف آن یاری رسانند! از این‌رو، ضروری‌ست که شبکه‌های یاری‌رسانی به کوبانی را سازماندهی کنیم!

پیکارگران کوبانی در روز دوشنبه ۲۶ جنوری ۲۰۱۵، پس از حدود ۱۳۳ روز مقاومت در مقابل حملات وحشیانه نیروهای «خلافت اسلامی» یا همان «داعش»، آن‌ها را از شهر عقب راندند و کوبانی را آزاد کردند. خبر آزادی کوبانی، فوق‌العاده خبر زیبایی بود. به همین دلیل حامیان کوبانی با شنیدن این خبر، در بسیاری از کشورهای جهان دست به شادی و سرور و پایکوبی زدند.

داعش حملات خود را در تاریخ ۱۶ سپتامبر ۲۰۱۴، به منظور تصرف شهر کوبانی در شمال سوریه، آغاز کرد. تا ۲ اکتوبر این گروه موفق به تصرف ۳۵۰ روستاهای اطراف کوبانی شده‌بود.

بیرون راندن داعش از کوبانی شکست سختی برای این گروه تروریستی پس از چهار ماه درگیری‌های سخت محسوب می‌شود. در حقیقت این مهم‌ترین شکست داعش در سوریه، از سال ۲۰۱۳ تاکنون بوده است. بی‌تردید این شکست ضربه سختی به گسترش این گروه تروریستی اسلامی زده است. احتمالاً این شکست و عقب‌نشینی داعش ادامه خواهد داشت.

حملات وحشیانه این گروه اسلامی خشن و تبه‌کار باعث آوارگی بیش از ۲۰۰ هزار نفر از مردم این منطقه به ترکیه شد که در فاصله ۲ کیلومتری این شهر قرار گرفته است. فرماندهی نیروهای خلافت اسلامی را در این تهاجم ابوخطاب الکردی که از کردهای حلبچه است بر عهده داشت.

در چنین شرایطی، جدا از این که ما چه تفاوت‌های نظری و سیاسی با همدیگر داریم؛ جدا از این که چه نقدی به سیاست‌های حاکم بر کانتون‌های کردستان سوریه داریم اما قبل از هر مسأله‌ای وظیفه انسانی و اجتماعی داریم تا در جهت تشکیل شبکه‌های یاری‌رسانی به کوبانی، در شهرها و کشورهای مختلف و در محیط زیست و زندگی و کارمان، پیش‌قدم شویم. به عبارت دیگر، قرار نیست که ما از طریق تأسیس این شبکه‌ها، اختلافات نظری و سیاسی

و یا تشکیاتی‌مان را مورد بحث و بررسی و یا نقد قرار دهیم اتفاقاً در چنین شبکه‌هایی مهم‌تر از همه اهداف اصلی آن است که در پیش رو خود قرار داده است. این‌جا، هدف اصلی یاری‌رسانی است. بنابراین، ما نقد و اختلافات سیاسی‌مان را می‌توانیم در جاهای دیگر در جلسات، میزگردهای رادیویی و تلویزیونی، سمینارها، مقالات‌مان و... پیش ببریم. حتی اگر هر کدام از ما، نقدی به سیاست‌های حاکم بر کانتون‌های روژاوا داریم که بی‌تردید داریم باز هم این مسأله نباید مانع حضور فعال ما در این شبکه‌های کمک‌رسانی به کوبانی شود. بنابراین، نیازی نداریم که حتماً در این شبکه‌ها نیز اختلافات‌مان را برجسته کنیم. به علاوه مهم‌تر از همه این شبکه‌های محلی برای آشتی‌گرایش‌های مختلف سیاسی و اجتماعی نیست، بلکه انسان‌های آگاهی که داوطلب یک امر انسانی و مهم شده‌اند.

ما که در استکهلم زندگی می‌کنیم در همکاری و مشورت با مسئولین کوبانی، روز یکشنبه هشتم فوریه ۲۰۱۵، از ساعت ۱۴ تا ۱۷، برنامه‌ای در همبستگی با مردم کوبانی برگزار خواهیم کرد. و سازمان‌دهی وسیع شبکه کمک‌رسانی به کوبانی را به حضار پیشنهاد خواهیم داد.

در این روز، همچنین از کتاب «کوبانی، ادبیات و هنر مقاومت نوین» همراه با سخنرانی و شعرخوانی رونمایی خواهد شد. معرفی این کتاب و آفیش همبستگی با مردم کوبانی در پایان همین مطلب ضمیمه است. ضمناً از شرکت‌کنندگان تقاضا کرده‌ایم که در صورت تمایل برای کمک‌رسانی به مردم کوبانی، موارد زیر را مورد توجه قرار دهند:

- ۱- لباس و کفش و اسباب‌بازی برای کودکان و بزرگسالان؛ پتو، ملافه و...
 - ۲- داروهای بسته‌بندی و تاریخ‌دار، دستگاه فشارخون و دیگر ابزارهای پزشکی و کمک‌های اولیه
 - ۳- انواع غذاهای کنسروی
 - ۴- دستگاه‌های تلفن دستی، کامپیوتر دستی، دوربین فیلم‌برداری، عکاسی، شکاری، تلویزیون کتابی کوچک، چراغ قوه و...
 - ۵- البته جمع‌آوری کمک‌های نقدی و ارسال آن سهل‌تر از همه است.
- قابل ذکر است که اقلام جمع‌آوری شده با همکاری مسئولین کوبانی و یک نهاد انسان‌دوست سوئدی، به صورت مستقیم به کوبانی ارسال خواهد شد.
- پیشنهاد مشخص در این‌جا این است که نخست شبکه‌های یاری‌رسانی در شهرهای مختلف سوئد و یا کشورهای دیگر تأسیس شود و سپس آن‌ها با همدیگر همکاری کنند و با برگزاری جلسات پالتاکی تجربیات‌شان را به همدیگر انتقال دهند.

رسانه‌های مختلف جهان اخبار از آزادی کامل شهر کوبانی را منتشر کرده‌اند. بی‌بی‌سی خبر از آزادی کامل کوبانی داد. رسانه‌های اقلیم کردستان نیز اعلام کردند که آخرین نیروهای بازمانده داعش از شهر کوبانی بیرون رانده شدند.

آسیه عبدالله، یکی از رهبران حزب اتحاد دموکراتیک کردستان سوریه، در گفتگوی تلفنی با صدای آمریکا از پیروزی قطعی کردهای سوری علیه داعش در کوبانی خبر داد و گفت: «در یک حمله هماهنگ شده بین نیروهای مدافع خلق و نیروهای مدافع متشکل از زنان، شهر بصورت کامل از داعش پاکسازی شده. تا این لحظه که من با شما صحبت می‌کنم، پیشروی نیروهای مدافع خلق ادامه دارد.»

آسیه عبدالله، همچنین در تشریح وضعیت نیروهای داعش پس از شکست در کوبانی گفت پیکارجویان نیروهای کمکی خود را از شهر رقه در سوریه به سمت کوبانی اعزام کرده‌اند، اما نیروهای کوبانی با استفاده از راهکارهای نظامی از تحرک آن‌ها جلوگیری خواهند کرد.

وبسایت «هاوار نیوز» متعلق به YPG نیز در خبری فوری آزادی کامل شهر کوبانی را اعلام کرد. پس از انتشار خبر آزاد سازی کوبانی توسط نیروهای YPG و YPJ مردم شروع به شادی و پایکوبی کردند. مردم دیاربکر نیز در مقابل ساختمان حزب (BDP) تجمع کردند و ابراز شادی کردند. مردم در شهرهای سلیمانیه، کلار، جزیره، حسکه، باتمان، وان و... با شنیدن خبر آزادی کوبانی به خیابان‌ها آمدند و این پیروزی مبارزان کرد سوری را جشن گرفتند.

یکی از فرماندهان ارشد نیروهای YPG در گفتگو با نشریه Ozgur Gundem اعلام کرد که تمامی نیروهای خلافت اسلامی از شهر کوبانی بیرون رانده شده‌اند.

رامی عبدالرحمان مسؤول سازمان دیده‌بان حقوق بشر سوریه در مصاحبه با فرانس ۲۴ تأیید کرد که شهر کوبانی به طور کامل در اختیار نیروهای کردها قرار گرفته است. پیش‌تر سازمان دیده‌بان حقوق بشر سوریه، در بیانیه‌ای اعلام کرده بود که بیش از نود درصد شهر کوبانی تحت کنترل نیروهای کرد درآمده است.

بر اساس گزارشات، داعش در آخرین روزهای آزادی کوبانی، یک نیروی ۱۴۰ نفری تازه نفسی از نوجوانان زیر ۱۸ سال به این منطقه فرستاده بود تا آن‌ها بتوانند به داخل شهر کوبانی پیشروی کنند اما آن‌ها شکست سختی خوردند.

گفته می‌شود نیروهای مدافع کوبانی در حال حاضر در تلاش برای پاکسازی ۳۵۰ روستائی هستند که آن‌ها را به طور کامل تحت کنترل ندارند. طی ۴ ماه گذشته در جنگ کوبانی حدود هزار تروریست داعش به هلاکت رسیده‌اند و این تعداد به غیر از تلفات داعش در حملات هوایی ائتلاف مقابله با داعش در سوریه است.

بر اساس آمارها، طی ۳۱۱ روز گذشته هزار و ۳۱۴ نفر جان خود را از دست داده‌اند. از این تعداد ۹۷۹ نفر داعشی و بقیه نیروهای مدافع خلق کوبانی بودند. ۳۸ نفر از کشته‌شدگان داعشی انتحاری بودند. ۳۲۴ نفر نیز از نیروهای (y.p.g) و یک نفر نیروی اعزامی اقلیم کردستان عراق بود.

دولت ترکیه از ابتدای درگیری‌های کوبانی تحت فشار شدید بین‌المللی و با اعتراض و فشار افکار عمومی داخل ترکیه، به جهت دخالت و مقابله با گروه خلافت اسلامی و پشتیبانی از کوبانی قرار داشت اما از این موضوع سرباز زد. در تاریخ ۲۰ اکتبر سال گذشته، وزیر امور خارجه ترکیه اعلام کرد این کشور به جنگجویان کرد شمال عراق اجازه خواهد داد برای پیوستن به مدافعان کوبانی از مرز این کشور عبور کنند. او، همچنین تأکید کرد که کردهای ترکیه، اعضای پ.ک.ک و یگان‌های مدافع خلق اجازه عبور نخواهند داد.

رجب طیب اردوغان، رئیس جمهوری ترکیه، تاکنون همواره بر علیه کانتون‌های کردستان سوریه و کوبانی مواضع گرفته است.

او روز یکشنبه ۱۹ اکتبر ۲۰۱۴ - ۲۷ مهر [میزان] ۱۳۹۳، گفت: «بعضی‌ها می‌خواهند با مسلح کردن «ی.پ.گ» جبهه‌ای علیه خلافت اسلامی باز کنند، اما این گروه هم از نظر ما مانند «پ.ک.ک» گروهی تروریستی است.»

در همین رابطه مولود چاووش‌اوغلو، وزیر امور خارجه ترکیه، تأکید کرده که مادام که «ی.پ.گ» قصد دارد بخش‌هایی از سوریه را تحت کنترل خود درآورد، حمایت از نظر ترکیه قابل پذیرش نیست.

اردوغان رئیس جمهوری ترکیه و دولت حزب عدالت و توسعه، با ارزش‌های انسانی به نفع اهداف بلندپروازانه و ماجراجویانه خود در عرصه سیاست خارجی بازی می‌کند که هزینه‌های زیادی را در عرصه سیاست داخلی این کشور به مردم ترکیه تحمیل می‌کند. دولت ترکیه با صف‌آرایی توپ و تانکشان در مرز کوبانی، منتظر سقوط کوبانی و قتل‌عام مردم این شهر به دست داعشی‌های وحشی بودند. مردم آزاده ترکیه، به خصوص مردم کرد هرگز سیاست‌ها و عملکردها دولت عدالت و توسعه و اردوغان و همچنین بارزانی و دولت اقلیم کردستان و همکاری آن‌ها با همدیگر علیه منافع مردم کرد را فراموش نخواهند کرد.

گفته می‌شود دولت ترکیه به ویژه نزدیکان اردوغان با داعش رابطه نزدیکی دارند و از خرید و فروش نفت داعش میلیون‌ها دلار سود می‌برند. همچنین پلیس و ماموران امنیتی دولت ترکیه، در اعتراضات مردم شهرهای کردشین ترکیه که خواهان باز کردن مرز کوبانی و ترکیه بودند که توسط ارتش ترکیه بسته شده بود، ده‌ها معترض را کشتند.

به تازگی نیز یکی از نمایندگان پارلمان عراق، دولت رومانی را به تجارت اسلحه با داعش متهم کرده اما بخارست آن را رد کرده است. از سوی دیگر، یک خبرگزاری عراقی ایجاد خط مرزی جدیدی برای نیروهای داعش به ترکیه خبر داد.

روز شنبه ۳۱ جنوری ۲۰۱۵ «حاکم زاملی»، رئیس کمیسیون امنیتی و دفاعی پارلمان عراق از حیدر عبادی، نخست‌وزیر عراق خواست که از امضای توافق‌نامه نظامی میان داعش و دولت رومانی، اقدام کند. بنا به گفته زاملی، دولت رومانی محموله‌ای از تسلیحات نظامی به ارزش ۳۰۰ میلیون دلار به داعش فروخته است. نام‌برده بدون اشاره به نام کشور سوم، گفت این مقدار وجه نقد از سوی یکی از کشورهای همسایه عراق به داعش پرداخت شده است.

سفیر رومانی در عراق هم ضمن تکذیب این ادعا، گفت کشورش هیچ توافق‌نامه‌ای نظامی با گروه داعش امضاء نکرده است.

جاکوب برادا، سفیر رومانی در بغداد گفت: «این اتهامات که میان دولت رومانی و تروریست‌های داعش توافق‌نامه فروش تسلیحات نظامی امضاء شده، صحت ندارد. کشور من هیچ توافق‌نامه‌ای نظامی با کشورهای همسایه عراق هم امضاء نکرده است.»

جاکوب می‌گوید همراه با «سلیم جبوری»، رئیس مجلس عراق دیداری به عمل آورده و جزئیات مسأله ارسال سلاح و تجهیزات نظامی به بغداد را شفاف ساخته است و به وی گفته که توافق نظامی با اطلاع نوری مالکی نخست‌وزیر سابق عراق انجام شده است.

از سوی دیگر یک خبرگزاری نیز ایجاد خطی مرزی میان نیروهای داعش و مرزبانان ترکیه را افشاء کرد. خبرگزاری «الیوم‌الثامن» در عراق، در گزارشی اعلام کرد که داعش خطی مرزی در خشکی برای آمد و شد به ترکیه ایجاد کرده و کسانی که در مناطق تحت حاکمیت داعش قرار دارند، می‌توانند از طریق آن خط آمد و شد کنند. حتی اعضاء و طرفداران داعش هم از موصل به رقه سوریه و از آنجا به ترکیه می‌روند.

بنا به این گزارش، پس از امضای توافق‌نامه میان داعش و ترکیه، آن خط مرزی گشایش یافته و آمد و شد بدون پاسپورت ممکن است و هزینه هر سفر از موصل به رقه و ترکیه، فقط ۷۵ هزار دینار عراقی است.

پس از شکست تروریست‌های داعش در مقابله با مدافع خلق در کوبانی و عقب‌نشینی از این شهر، عملاً مرحله بازسازی این شهر که در حملات داعش و جنگنده‌های ائتلاف به یک ویرانه بزرگ تبدیل شده، آغاز شده است.

به گزارش روزنامه فرمانطقه‌ای الشرق الاوسط، در جریان یک کنفرانس خبری که توسط «کانتون کوبانی» برگزار شد، از تشکیل هیات بازسازی کوبانی خبر داده شد.

در جریان این کنفرانس خبری، به ۶۷ خبرنگار از خبرگزاری‌های بین‌المللی اجازه داده شد تا به مدت شش ساعت به خیابان‌های کوبانی در حومه حلب بروند و از حجم تخریب‌ها در این شهر به دلیل چندین ماه درگیری عکس و فیلم تهیه کنند.

در همین حال انور مسلم، نخست وزیر کوبانی، در مصاحبه با الشرق الاوسط گفت: «حدود ۹۰ درصد از کوبانی دیگر قابل زندگی نیست و نیازمند بازسازی است، فقط منطقه غربی تا حدودی سالم مانده است.»

وی با درخواست از نهادهای بین‌المللی و هیات‌های سازمان ملل و کشورهای جهان برای آن که در بازسازی کوبانی مشارکت داشته باشند، گفت: «کوبانی به نمادی برای مبارزه با تروریست‌های داعش تبدیل شده است؛ در نتیجه ضروری است که تمام طرف‌های بین‌المللی برای بازسازی آن تلاش کنند.»

انور مسلم، تصریح کرد: «حدود ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار تن از کوبانی و روستاهای اطراف آن که همچنان شاهد درگیری‌ها هستند، مهاجرت کرده‌اند.»

وی افزود: «کوبانی شهری امن است، اما نگران اصلی سرایت بیماری‌های واگیردار است؛ چرا که جسد اعضای داعش در خیابان‌ها افتاده است و ما از سازمان‌های بهداشتی بین‌المللی خواسته‌ایم تا جسد‌ها را خارج کرده یا راه‌حلی را برای این مسأله پیدا کنند.»

گفته می‌شود بیش‌تر از یک سال است که برق کوبانی توسط نیروهای داعش قطع شده است. آنان تأسیسات سد تشرین و منیج را در اختیار گرفته و برق کوبانی را قطع کرده‌اند. در چندین مسیر نیز تأسیسات آب را تخریب کرده‌اند. اما خودگردانی کوبانی با تامین چند ژنراتور بزرگ مشکل برق‌رسانی را تا حد زیادی حل کرده و برق محلات کوبانی تقریباً تامین می‌شود. اغلب منازل هم دارای چاه‌های سنتی هستند و تانکرهایی نیز برای توزیع آب در محلات دیگر در نظر گرفته شده است.

بدون شک مشکلات و کمبودهایی زیادی در کوبانی وجود دارد اما مسئولین خودگردانی همه تلاش خود را به کار گرفته‌اند و چندین بار بین خانواده‌های مستمند و خانواده‌هایی که فرزندان و سرپرست خود را در جنگ با داعش از دست داده‌اند، سوخت و سبد کالا توزیع شده است. به خصوص مردم کردستان ترکیه، به طور پیگیر و مداوم به مردم کوبانی کمک می‌کنند. هرگونه کمک‌های ارسالی، به صورت سازماندهی‌شده بین شهروندان توزیع می‌شود.

انور مسلم، رئیس امور شهر کوبانی در مصاحبه با خبرنگار روزنامه بریتانیایی «آبزرور» از اهالی شهر که به دیگر کشورها پناهنده شده‌اند و قصد بازگشت دارند خواسته است به خاطر شرایط موجود کمی صبر کنند و بازگشت خود را به تأخیر اندازند.

او در این مصاحبه می‌گوید: «ما هنوز نمی‌توانیم همه شهروندان را به کوبانی برگردانیم، این اقدام به خاطر وجود اجساد در شهر می‌تواند به بروز بیماری‌های همه‌گیر منجر شود. همچنین ما هنوز هیچ امکانی در کوبانی نداریم. نه دارو داریم، نه خوراکی. همه امکانات ما از میان رفته‌است.»

در هرگوشه شهر تل مهمات قابل انفجار دیده می‌شوند که خطر مرگ را به خصوص برای کودکانی که می‌خواهند بازی کنند به همراه می‌آورد. اما تنها این خطرات نیستند که انور مسلم را مجبور کرده از آوارگان شهرشان بخواهد برای بازگشت کمی صبر کنند. او نگران دام‌هایی است که احتمالاً جریان تروریستی «خلافت اسلامی» در سطح شهر و گوشه و کنار آن گسترده‌اند.

گرچه کوبانی از دست جریان تروریستی «خلافت اسلامی» خارج شده و آن‌ها مجبور به عقب‌نشینی شده‌اند، اما در روستاهای این شهر هنوز درگیری‌ها میان این تبهکاران اسلامی به شدت ادامه دارد. این روستاها حدود ۱۰ کیلومتر با شهر فاصله دارند و صدای انفجارها را می‌توان در شهر نیز شنید.

انور مسلم می‌گوید زمانی می‌توان از آزادی کوبانی سخن گفت که همه روستاهای اطراف آن نیز از وجود جریان تروریستی «خلافت اسلامی» پاک شوند.

انور مسلم از هم‌اکنون به فکر بازسازی شهر افتاده و کمیسیونی از معماران، پزشکان، حقوق‌دانان و مهندسان شهر به راه انداخته است. آن‌ها قرار است شروع زندگی مجدد در شهر را برنامهریزی و اجرایی کنند؛ اقدامی که به طور یقین نیاز به سال‌ها وقت دارد.

خبرنگار بی.بی.سی در گزارشی که در سایت آن انتشار یافته نوشته است در مسیرمان به سوی مرز، کوبانی را از این سو در خاک ترکیه می‌دیدم. تصویر مقابلم از شهر با آنچه در روزهای شروع حملات داعش دیده بودم زمین تا آسمان فرق می‌کرد. گویی از آن شهر زیبا با ساختمان‌های سفید که با نور خورشید در دامنه تپه می‌درخشید اثری نمانده بود.

اما این تصویر تفاوت‌های مهمتری هم داشت. از دود انفجارهایی که ماه‌ها همچون ابری بر فراز نقاط مختلف شهر دیده می‌شد خبری نبود. کوبانی دیگر آزاد شده بود. وقتی ماموران پلیس ترکیه درب آهنین مرز «مرشد پنار» را که برایمان باز کردند تنها چند قدم با کوبانی فاصله داشتیم. شهری که ماه‌ها چشم دنیا به آن دوخت شده بود. پنج دقیقه پیاده‌روی ما را به درب مرزی کوبانی رساند. درب آهنی دیگر با دریچه‌ای کوچک که می‌شد شهر را از آن دید.

در باز شد. آنجا بود که معنی حرف دوست عکاس ترکیه‌ای‌ام را که قبل از ما به کوبانی رفته بود درک کردم: «نفیسه! هیچ‌یک از این عکس‌ها که می‌بینی نمی‌تواند گویای همه واقعیتی باشد که به چشم خواهی دید.» در وردی شهر ردیفی از اتوموبیل‌های سوخته صف کشیده بود. معلوم بود که بعضی از آن‌ها در اثر شدت انفجارها روی هم سوار شده‌اند.

پرور که خود خبرنگار اهل کوبانی است و به دیدارمان آمده از حمله‌های انتحاری متعددی می‌گوید که داعش به درب مرزی میان کوبانی و سروج در ترکیه داشته است. دو ماه پیش این منطقه برای چند ساعتی دست داعش افتاده بود و صدای انفجارها آن‌قدر مهیب بود که ما به راحتی از محل پخش زنده‌مان در هفت کیلومتری مرز آن را می‌شنیدیم و شاهد کاروانی از خودروهای زرهی ترکیه و آمبولانس‌ها بودیم که آن‌روز به سرعت به سوی درب مرشد پنار می‌رفتند.

حالا اما چند عضو یگان‌های مدافع خلق با لیبی خندان همین‌جا دور آتش نشسته‌اند و به ما خوش‌آمد می‌گویند. هر چند خطر هنوز کامل از این‌جا رخت بر نبسته. همه جا می‌توان خمپاره‌های عمل نکرده و تله‌های انفجاری را دید و البته صدای بمباران‌ها و گلوله‌ها که روستاهای اطراف به گوش می‌رسد و حاکی از آن است که داعش هنوز در نزدیکی است.

راهی مرکز شهر می‌شویم. طی کردن مسیری که در شرایط معمولی با اتومبیل حدود ده دقیقه طول می‌کشید، حالا نیم ساعت زمان می‌برد. اکثر کوچه‌ها و خیابان‌ها یا با آوار ناشی از بمباران و انفجارها بسته شده و یا سر هر کدام را با اتومبیل‌هایی که به پهلو خوابیده‌اند بن‌بست کرده‌اند که به عنوان سنگر استفاده می‌شده. نشانه‌های دیگر از جنگ رو در رو و گاه تن به تن...

... کردهای سوریه در این نبرد تنها نبودند. هارون کوبانی، از فرماندهان ارشد یگان‌های مدافع خلق می‌گوید که کمک‌های بین‌المللی و حتی کمک اقلیم کردستان عراق دیرتر از وقتی که باید به دادشان رسید. او می‌گوید داعشی که آن‌ها دیدند بیش‌تر از نیروهای نظامی خیلی از کشورها نیرو و تجهیزات نظامی سنگین و پیشرفته دارد و تأکید می‌کند که ایستادن در برابر آن‌ها با سلاح‌های کوچک تقریباً ناممکن است و اگر هم ممکن باشد هزینه‌اش مانند آنچه در کوبانی رخ داد، گزاف خواهد بود.

فرمانده هارون از استراتژی «سنجیده و دقیق» داعش یاد می‌کند و ادامه می‌دهد: «آن‌ها می‌دانستند چکار می‌کنند. سی و هفت بار با خودروهای انتحاری به ما در داخل کوبانی حمله کردند. تونل‌کنند تا به زیر قرارگاه‌های ما برسند. خیلی از آن‌ها خود را در شهر بی‌مهابا منفجر کردند و البته از ابزار تبلیغاتی بالائی برخوردارند و خوب می‌دانند از اینترنت چطور برای تضعیف روحیه طرف مقابل استفاده کنند.»

او از این که بخشی از سلاح‌هایی که باید به دست ارتش آزاد می‌رسید حالا در اختیار داعش است انتقاد می‌کرد و معتقد بود که کسی در ابتدا این گروه را جدی نگرفت و آن‌ها تبدیل به اژدها شدند.

وقتی از او درباره کمک اقلیم کردستان می‌پرسم، می‌گوید در این جنگ همه کمک کردند. البته کمی دیر. اما سردار که آن‌طرف‌تر ایستاده و مصاحبه ما را نگاه می‌کند این قضیه را پیچیده‌تر می‌خواند و بر این باور است که بازی‌های سیاسی و رقابت‌ها تا مدت‌ها مانع از آمدن پیشمرگان شد. از او سؤال می‌کنم آیا پیشمرگان با خود برای شما سلاح و کمک آوردند. جواب می‌دهد: «بله اما بیش‌تر خودشان استفاده کردند و الان هم ترکیه برای آن‌ها غذا و مایحتاج روزانه‌شان را می‌فرستد.»

... کژال، دختر جوانی که دور آتش با هم‌زمانش نشسته و تفنگش را نوازش می‌کند می‌گوید: «شهر آزاد شده. این پیروزی بزرگی است. اما پیروزی اصلی وقتی است که همه روستاها هم آزاد شوند. ما اجازه نمی‌دهیم داعشی‌ها در خاک ما زنده بمانند.»

مردم کوبانی علاوه بر این که شهرشان توسط داعش جانی ویران شده است، با معضلات و دردها و رنج‌های جان‌کاه دیگری نیز مواجه هستند از جمله آزادی دانش‌آموزانی که داعش به گروگان گرفته است.

گفته می‌شود مدتی پیش یک صد و پنجاه نفر از دانش‌آموزان کوبانی که برای شرکت در آزمون نهائی به حلب رفته بودند، توسط داعش ربوده شدند. و هنوز هم بیش از یک صد نفر از این نوجوانان در دست نیروهای داعش اسیر هستند. در این مدت شهروندان دیگری هم ربوده شده‌اند و از سرنوشت آن‌ها خبری نیست.

مجلس خلقی کوبانی خانواده‌های دانش‌آموزان ربوده شده را گرد هم آورده و کمیته‌ای به نام «کمیته پیگیری سرنوشت ربوده‌شدگان» تشکیل داده است. این کمیته ۱۲ عضو دارد. ۳ عضو کمیته از اولیای دانش‌آموزان ربوده‌شده، ۳ عضو کمیته از ریش سفیدها و معتمدین کوبانی، ۳ عضو از رهبران احزاب کرد روژاوا و ۳ عضو دیگر نیز از نهادهای مرتبط با خودگردانی هستند. این کمیته پیشنهادات خود را با فرماندهی واحدهای دفاع از خلق در میان گذاشته و این فرماندهی اعلام کرده که به تصمیمات کمیته احترام می‌گذارد و حاضر است به منظور آزادی نوجوانان ربوده‌شده اقداماتی انجام دهد و گروهی از اسرای داعش را در قبال آزادی دانش‌آموزان، آزاد کند. با پیگیری‌هایی که توسط این کمیته صورت گرفت، قرار شد در یکی از مناطق نزدیک به کوبانی، نوجوانان ربوده‌شده با اسرا مبادله شوند. اما واحدهای دفاع از خلق خبردار شدند که داعش از انتقال نوجوانان به آن منطقه خودداری کرده، قصد فریب دارد و صرفاً می‌خواهد اسرای خود را آزاد کند. در نتیجه این عملیات متوقف شد و فعلاً خبر تازه‌ای در این خصوص منتشر نشده است.

سازمان‌دهی کانتون‌ها، توسط نهادهای مردمی و شوراها از پائین و محلی و سراسری صورت می‌گیرد. هر کانتون دارای مجالس قانون‌گذاری و دولت خود جهت اداره مستقیم امور خود را دارند و شورای قانون‌گذاری دارند. قوانین و برنامه‌ها، اهداف سیاسی و اجتماعی و نظامی توسط شوراها و نهادهای مردمی تهیه و تدوین می‌شود و در مجامع عمومی به ارای مردم می‌رسد. در نتیجه مردم در همه امور جامعه‌شان مستقیماً دخیلند و هیچ شخصیت و مقام و ارگانی از بالای سر آن‌ها تصمیم نمی‌گیرد. بنابراین، اگر در یک مجمع قانونی که اشکال دارد به تصویب می‌رسد بی‌تردید در مجمع بعدی قابل تغییر و اصلاح است.

در سازماندهی عرصه نظامی و دفاعی، کانتون‌ها یگان‌های دفاع تشکیل داده‌اند. یگان‌های دفاع از خلق (ی.پ.گ) مردان مسلح بالاتر از ۱۸ سال و کمتر از ۶۰ سال؛ - یگان‌های دفاع از خلق زنان (ی.پ.ژ) تشکیلاتی مستقل و متشکل از زنان به صورت تمام‌وقت و نیمه‌وقت؛ - یگان‌های تدارکاتی (آسایش) که کارهای مداوا، آذوقه‌رسانی و غیره را انجام می‌دهند.

همه افراد و ساکنین مناطق همچون عرب‌ها، ارمنی‌ها، آشوری‌ها، ترکمن‌ها، چچن‌ها، کردها و... در آن شرکت دارند. هر چند که آمار دقیقی در دست نیست اما حدود ۸۰ درصد جمعیت کانتون‌ها را مردم کرد، ۲۰ درصد عرب و ملیت‌های دیگر تشکیل می‌دهند. اما همه جمعیتی که در روزاوا زندگی می‌کنند از حقوق یکسان و برابری برخوردار هستند و هیچ ملیتی حقوق ویژه و برتری ندارد. هدف کانتون‌ها، این است که خود را در سراسر سوریه گسترش دهند و در آینده در ساختن سوریه‌ای آزاد و برابر و دموکراتیک نقش ایفا کنند.

همزمان با عقب‌نشینی ارتش حکومت مرکزی سوریه از برخی پادگان‌های منطقه، قیامی در ۱۹ جولای ۲۰۱۲ در مناطق کردنشین به وقع پیوست. و عملاً حزب اتحاد دموکراتیک کردستان سوریه به همراه دیگران دفاع از مردم و مناطق روستائی و شهری را خود به دست گرفتند. مشخصاً حزب اتحاد دموکراتیک در سال ۲۰۱۳ در نشستی متشکل از ۳۶ حزب و سازمان کردستان سوریه در «قامیشلی» طرح ایجاد مناطق خود مدیریتی (خودگردان) و یا خودحکومتی با عنوان کانتون‌های سیاسی نظامی را پیشنهاد کرد که با موافقت و تصویب روبرو گشت.

قامیشلی، به کرمانجی: قامیشلو نامیده می‌شود در واقع نام ترکی است و به معنای نیزار است. شهر قامیشلی مرکز استان حسکه سوریه است. استان حسکه نفت خیز است که به ترکی «حاسیچی» نامیده می‌شود از چهار منطقه و ۱۶ ناحیه متشکل شده است. مرکز کانون‌های سه‌گانه در قامیشلو مستقر است. کانتون‌های فوق که به صورت سه منطقه جدا از هم و بدون ارتباط خاکی هستند.

شهرهای «کوبانی»، «عفرین» و «الجزیره» در شمال سوریه و در مجاورت «استان هاتای» ترکیه قرار دارند. با این حال، عفرین برخلاف کوبانی و الجزیره، ده‌ها کیلومتر از مناطق کردنشین ترکیه، عراق و شمال غرب سوریه (حسکه) فاصله دارد.

درس‌های انقلابی مبارزات سیاسی، اجتماعی و مسلحانه زنان روزاوا را باید دقیقاً جمع‌بندی کرد و به عنوان یک تجربه مبارزاتی انقلابی مورد بهره‌برداری قرار داد و در گسترش آن در منطقه کوشید. تصویب و اجرای قوانینی به نفع زنان در کانتون جزیره (یکی از کانتون‌های سه‌گانه کردستان سوریه) است که با هر ضعف و کمبودی، حضور قدرتمند زنان در جامعه را به نمایش گذاشت. بر اساس این قانون، که خبر تصویب آن در روز اول نوامبر ۲۰۱۴ طی بیانیه‌ای توسط روسای کانتون جزیره منتشر شد، ۹۸ درصد این قوانین مورد تصویبی در کنفرانس زنان، به آزادی و برابری زنان با مردان تأکید دارد و یکی دو مواد آن مورد نقد است که احتمالاً در کنفرانس‌های بعدی زنان این کمبودها و انتقادات مدنظر قرار خواهد گرفت.

در کانتون کوبانی نیز زنان در چهار ماه جنگ نشان دادند که رشادت و شجاعت و تاکتیک‌های جنگی و فرماندهی‌شان کمتر از مردان نیست. این نیز یکی از بزرگترین دستاوردهای تحسین‌برانگیز زنان در عرصه مبارزه مسلحانه و دفاع از خانه و کاشانه و اهداف و آرمان‌های سیاسی و اجتماعی‌شان است. بنابراین زنان در کانتون‌های سه‌گانه روژاوا، به ویژه در کوبانی همدوش و برابر با مردان مبارزه می‌کنند.

سازماندهی کانتون‌ها، توسط نهادهای مردمی و شوراهای از پائین و محلی و سراسری صورت می‌گیرد. هر کانتون دارای مجالس قانون‌گذاری و دولت خود جهت اداره مستقیم امور خود را دارند و شورای قانون‌گذاری دارند. قوانین و برنامه‌ها، اهداف سیاسی و اجتماعی و نظامی توسط شوراهای و نهادهای مردمی تهیه و تدوین می‌شود و در مجامع عمومی به ارای مردم می‌رسد. در نتیجه مردم در همه امور جامعه‌شان مستقیماً دخیلند و هیچ شخصیت و مقام و ارگانی از بالای سر آن‌ها تصمیم نمی‌گیرد. بنابراین، اگر در یک مجمعی قانونی که اشکال دارد به تصویب می‌رسد بی‌تردید در مجمع بعدی قابل تغییر و اصلاح است.

در سازماندهی عرصه نظامی و دفاعی، کانتون‌ها یگان‌های دفاع تشکیل داده‌اند. یگان‌های دفاع از خلق (ی.پ.ب.گ) مردان مسلح بالاتر از ۱۸ سال و کمتر از ۶۰ سال؛ - یگان‌های دفاع از خلق زنان (ی.پ.ژ) تشکیلاتی مستقل و متشکل از زنان به صورت تمام‌وقت و نیمه‌وقت؛ - یگان‌های تدارکاتی (آسایش) که کارهای مداوم، آذوقه‌رسانی و غیره را انجام می‌دهند.

همه افراد و ساکنین مناطق همچون عرب‌ها، ارمنی‌ها، آشوری‌ها، ترکمن‌ها، چچن‌ها، کردها و...، در آن شرکت دارند. هر چند که آمار دقیقی در دست نیست اما حدود ۸۰ درصد جمعیت کانتون‌ها را مردم کرد، ۲۰ درصد عرب و ملیت‌های دیگر تشکیل می‌دهند. اما همه جمعیتی که در روژاوا زندگی می‌کنند از حقوق یکسان و برابری برخوردار هستند و هیچ ملیتی حقوق ویژه و برتری ندارد. هدف کانتون‌ها، این است که خود را در سراسر سوریه گسترش دهند و در آینده در ساختن سوریه‌ای آزاد و برابر و دموکراتیک نقش ایفا کنند.

همزمان با عقب‌نشینی ارتش حکومت مرکزی سوریه از برخی پادگان‌های منطقه، قیامی در ۱۹ جولای ۲۰۱۲ در مناطق کردنشین به وقع پیوست. و عملاً حزب اتحاد دموکراتیک کردستان سوریه به همراه دیگران دفاع از مردم و مناطق روستائی و شهری را خود به دست گرفتند. مشخصاً حزب اتحاد دموکراتیک در سال ۲۰۱۳ در نشستی متشکل از ۳۶ حزب و سازمان کردستان سوریه در «قامیشلی» طرح ایجاد مناطق خود مدیریتی (خودگردان) و یا خودحکومتی با عنوان کانتون‌های سیاسی نظامی را پیشنهاد کرد که با موافقت و تصویب روبرو گشت.

قامیشلی، به کرمانجی: قامیشلو نامیده می‌شود در واقع نام ترکی است و به معنای نیزار است. شهر قامیشلی مرکز استان حسکه سوریه است. استان حسکه نفت خیز است که به ترکی «حاسیچی» نامیده می‌شود از چهار منطقه و ۱۶ ناحیه متشکل شده است. مرکز کانون‌های سه‌گانه در قامیشلو مستقر است. کانتون‌های فوق که به صورت سه منطقه جدا از هم و بدون ارتباط خاکی هستند.

شهرهای «کوبانی»، «عفرین» و «الجزیره» در شمال سوریه و در مجاورت «استان هاتای» ترکیه قرار دارند. با این حال، عفرین برخلاف کوبانی و الجزیره، ده‌ها کیلومتر از مناطق کردنشین ترکیه، عراق و شمال غرب سوریه (حسکه) فاصله دارد.

درس‌های انقلابی مبارزات سیاسی، اجتماعی و مسلحانه زنان روژاوا را باید دقیقاً جمع‌بندی کرد و به عنوان یک تجربه مبارزاتی انقلابی مورد بهره‌برداری قرار داد و در گسترش آن در منطقه کوشید. تصویب و اجرای قوانینی به نفع زنان در کانتون جزیره (یکی از کانتون‌های سه‌گانه کردستان سوریه) است که با هر ضعف و کمبودی،

حضور قدرتمند زنان در جامعه را به نمایش گذاشت. بر اساس این قانون، که خبر تصویب آن در روز اول نوامبر ۲۰۱۴ طی بیانیه‌ای توسط روسای کانتون جزیره منتشر شد، ۹۸ درصد این قوانین مورد تصویبی در کنفرانس زنان، به آزادی و برابری زنان با مردان تأکید دارد و یکی دو مواد آن مورد نقد است که احتمالاً در کنفرانس‌های بعدی زنان این کمبودها و انتقادات مدنظر قرار خواهد گرفت.

در کانتون کوبانی نیز زنان در چهار ماه جنگ نشان دادند که رشادت و شجاعت و تاکتیک‌های جنگی و فرماندهی‌شان کمتر از مردان نیست. این نیز یکی از بزرگ‌ترین دستاوردهای تحسین‌برانگیز زنان در عرصه مبارزه مسحانه و دفاع از خانه و کاشانه و اهداف و آرمان‌های سیاسی و اجتماعی‌شان است. بنابراین زنان در کانتون‌های سه‌گانه روژاوا، به ویژه در کوبانی هم‌دوش و برابر با مردان مبارزه می‌کنند.

از اوایل قرن بیستم‌ریکم تاکنون، سیاست‌های کلانی از جانب قدرت‌های غربی به‌منظور تغییر چشم‌انداز جغرافیایی و سیاسی در منطقه خاورمیانه از طریق مداخله خارجی و جنگ، صورت گرفته است. تلاش‌هایی که همگی با شکست مواجه شده‌اند اما صدها هزار قربانی و ویرانی‌های زیاد بر جای گذاشته‌اند. میلیون‌ها انسان به دلیل جنگ و تروریسم دولتی و غیردولتی از خانه و کاشان خود آواره شده‌اند و در داخل کشورها و یا در مرزها و کشورهای همسایه زندگی مشقت‌بار و فلاکت‌باری دارند.

حاکمیت آمریکا، به ویژه پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتمبر با همراهی شماری دیگر از حکومت‌های غربی و منطقه‌ای، مداخله نظامی در افغانستان و عراق و لیبی و سوریه را در دستور کار خود قرار داد. این اقدام در ظاهر گامی در راستای استقرار حکومت‌های دموکراتیک در منطقه است. اما واقعیت این است که هدف اصلی آن‌ها در عمل با تغییر حکومت‌های دیکتاتوری، بهره‌برداری آسان از ثروت‌ها و منابع نفتی و به دنبال اهداف سیاسی و نظامی و اقتصادی‌شان است.

در هر صورت، صرف‌نظر از وضعیت آتی خاورمیانه، این سیاست که افغانستان و عراق و لیبی و سوریه؛ الگویی برای اصلاحات دموکراتیک حکومت‌های منطقه خواهد شد و راه را برای به‌اصطلاح «دموکراتیزه‌کردن» کل منطقه هموار خواهد کرد، در حال حاضر به‌کلی بی‌اعتبار شده و ماهیت واقعی خود را نشان داده است. به علاوه صف‌بندی‌های سیاسی و نظامی سابق بین حکومت‌ها و گروه‌ها به هم خورده و صف‌بندی‌های جدیدی در حال شکل‌گیری است. برای مثال، کسانی که گروه داعش را به وجود آوردند و تا دیروز این نیروی وحشی را آموزش دادند، مسلح کردند امروز آن را مو دماغ خود می‌بینند.

به این ترتیب، در بررسی مسایل کشورهای خاورمیانه، تحولات کوبانی نشان داد که اگر مردمی هم‌دل و متحد شوند و اهداف و سیاست‌ها انسانی و اجتماعی و برابری‌طلبانه و عدالت‌جویانه باشد می‌تواند در مقابل سختی‌ها و فشارها مقاومت کند و پیروز گردد. به علاوه تحولات کوبانی، نقش مهم زنان را نیز در صحنه اصلی کشمکش‌های سیاسی و اجتماعی و حتی نظامی در مقابل دید همگان قرار داده و این تحول ویژه و با اهمیتی‌ست در مقابل گرایش‌های ارتجاعی مانند مذهب و مردسالاری و ناسیونالیسم.

امروز دقیقاً همان نقطه عطف تاریخ است که ماهیت هر حکومتی را به نمایش می‌گذارد. دوره‌ای که سرمایه‌داری جهانی و دولت‌های قدرتمند غربی و منطقه‌ای آن حدود سه دهه پشت هیولاها و آدم‌خوارهای مذهبی مانند القاعده، مجاهدین افغان، القاعده، طالبان، داعش، حکومت اسلامی ایران، عربستان سعودی، حکومت‌های اسرائیل رفتند؛ و یا با لشکرکشی و جنگ برای عراق، افغانستان و لیبی حکومت‌های دست‌نشانده مذهبی و ارتجاعی درست کردند تا

سیاست‌های ضدانسانی و منافع سرمایه‌داری‌شان حفظ شود و... در واقع بار دیگر «تعهد؟» ریاکارانه‌شان به «حقوق بشر»، «صلح»، «مبارزه با تروریسم» و حفظ «ثبات و امنیت خاورمیانه» را به نمایش گذاشتند!

اما کوبانی درس خوبی به آن‌ها داد: مردمی که بدون دولت و ارتش و پلیس و ارگان‌های امنیتی حرفه‌ای و با سلاح‌های کوچک و امکانات اندک در مقابل نیروی وحشی و تا دندان مسلح ایستادند. مردمی که نه دولت و نه ارتش و نه پلیس و نه سازمان‌های اطلاعاتی حرفه‌ای داشتند و نه سلاح‌های سنگین. گروه تبهکاری که در طول چند ساعت و به سرعت شهر موصل دومین شهر بزرگ عراق و برخی از شهرهای سوریه و عراق را به اشغال خود درآورد و «خلافت اسلامی» اعلام کرده بود بر این تصور بود که کوبانی را به سادگی تسخیر خواهد کرد. اما این نیروی وحشی اسلامی به مدت چهار ماه از هر طرف به کوبانی یورش آورد و زمین‌گیر شد و سرانجام در مقابل مقاومت و مبارزه قهرمانان زن و مرد کوبانی که عزم و اراده کرده بودند از اهداف و آرمان‌ها و شهر و مردم خود دفاع کنند شکست سختی خوردند و با تحمل تلفات زیادی مفتضحانه و اداار به عقب‌نشینی شدند.

به این ترتیب، مبارزه و مقاومت کوبانی، هم درس و تجربه خوب و عبرت‌انگیزی به سیستم سرمایه‌داری و حکومت‌های سرمایه‌داری جهانی و منطقه‌ای داد و هم الگو و انگیزه مبارزاتی قوی و اعتماد به نفس و روزنه امیدی به همه نیروهای آزادی‌خواه، برابری‌طلب، عدالت‌جو، کمونیست و جنبش‌های اجتماعی داد! پس ما انسان‌دوستان، مساوات‌طلبان و کمونیست‌ها، موظفیم بیش از پیش در بازسازی و تسکین دردها و ترمیم زخم‌های مردم کوبانی کوشا باشیم و از هر طریق ممکن به یاری مردم قهرمان و سرافراز و در عین حال ستم‌دیده و زجرکشیده این منطقه بشتابیم!

یاد همه رزمندگانی که در دفاع از آرمان‌های انسانی و حرمت و شرف و موجودیت‌شان دفاع کردند و جان‌باختند، گرامی باد!

سه‌شنبه چهاردهم بهمن [دلو] ۱۳۹۳ - سوم فیروزی ۲۰۱۵

موضوعاتی در رابطه با کوبانی:

* همبستگی با مردم کوبانی + رونمایی کتاب: کوبانی ادبیات و هنر مقاومت نوین (یکشنبه ۸ فیروزی ... استکهلم)

<http://t.co/NVGwFzHfyV>

* رونمایی کتاب «کوبانی، ادبیات و هنر مقاومت نوین» به کوشش عباس سماکار و بهرام رحمانی

<http://t.co/vvqx7pD9m5>

* **شب همبستگی با کوبانی در استکهلم. جمع آوری کمک و یاری رسانی به کوبانی**

گفتگو با بهرام رحمانی

<http://radiohambastegi.se/sounds/sound3.php?name=bahramrahmani.kobani20150131.mp>

[3&selectid=1628](http://radiohambastegi.se/sounds/sound3.php?name=bahramrahmani.kobani20150131.mp)

* **چهره شگفت‌انگیز کوبانی پس از آزادی (گزارش تصویری)**

<http://t.co/hSBMhpukqd>